

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 136/2015-18

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 10. marca 2015 v senáte zloženom z predsedu Sergeja Kohuta, zo sudkyne Ľudmily Gajdošíkovej a sudcu Lajosa Mészáros (sudca spravodajca) predbežne prerokoval sťažnosť [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpeného advokátom JUDr. Martinom Salokom, Advokátska kancelária, Zvonárska 8, Košice, vo veci namietaného porušenia čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3 Obo 14/2013 z 28. októbra 2014 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDAKOVANÉ] o d m i e t a pre nedostatok právomoci Ústavného súdu Slovenskej republiky.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 16. februára 2015 osobne do podateľne doručená sťažnosť [REDAKOVANÉ] (ďalej len „sťažovateľ“) vo veci namietaného porušenia čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 3 Obo 14/2013 a jeho rozsudkom z 28. októbra 2014.

Zo sťažnosti a z pripojených listinných dôkazov vyplýva, že rozsudkom Krajského súdu v Prešove (ďalej len „krajský súd“) č. k. 5 Cb 262/02-1267 z 13. decembra 2012 bol sťažovateľ ako žalovaný 3 spolu s ďalšími dvoma žalovanými zviazaný zaplatiť žalobcovi Nic Breuers Handel – en Export Maatschappij B.V., Venlo, Holandsko (ďalej len „žalobca“), spoločne a nerozdielne sumu 2 105 405,49 € s úrokmi z omeškania. Rozsudkom najvyššieho súdu č. k. 3 Obo 14/2013-1385 z 28. októbra 2014 bol rozsudok krajského súdu potvrdený. Rozsudok najvyššieho súdu bol sťažovateľovi doručený 15. decembra 2014.

Podľa názoru sťažovateľa všeobecné súdy mu odňali možnosť konať pred súdom, pričom oba rozsudky sú pre nezrozumiteľnosť a pre nedostatok dôvodov nepreskúmateľné.

Sťažovateľovi bola odňatá možnosť konať pred súdom aj tým, že sa nemohol oboznámiť s obsahom spisov Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 6 K 2/2003 a sp. zn. 19 Cbi 31/2003 ani s obsahom colných dokumentov (tzv. JCD).

Ďalej je sťažovateľ presvedčený, že so žalobcom nie je a nebol v žiadnom právnom vzťahu, a preto vo veci nebol ani pasívne legitimovaný, a to z tých konkrétnych dôvodov, ktoré podrobne v sťažnosti uvádza.

Sťažovateľ žiada vydať tento nález:

„Základné právo [REDAKOVANÉ] (...) na súdnu ochranu zaručené čl. 46 ods. 1 Ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie zaručeného čl. 6 ods. 1 Dohovoru postupom a rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č. k. 3 Obo/14/2013-1385 z 28. októbra 2014 postupom predchádzajúcim jeho vydaniu, porušené bolo.

Rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č. k. 3 Obo/14/2013-1385 z 28. októbra 2014 zrušuje a vec vracia Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky na ďalšie konanie.

Ing. [REDACTED] (...) priznáva náhradu trov právneho zastúpenia advokátom, v sume 353,73 €, ktorú je Najvyšší súd Slovenskej republiky povinný zaplatiť na účet advokáta JUDr. Martina Saloku, do jedného mesiaca od právoplatnosti nálezu.“

Podľa zistenia ústavného súdu sťažovateľ podal proti rozsudku najvyššieho súdu č. k. 3 Obo 14/2013-1385 z 28. októbra 2014 dovolanie.

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľov. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, návrhy podané oneskorene, ako aj návrhy zjavne neopodstatnené môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania.

Na rozhodnutie o sťažnosti nie je daná právomoc ústavného súdu.

Ako to vyplýva z citovaného čl. 127 ods. 1 ústavy, právomoc ústavného súdu poskytovať ochranu základným právam a slobodám je daná iba subsidiárne, teda len vtedy, keď o ochrane týchto práv a slobôd nerozhodujú všeobecné súdy.

Podľa zistenia ústavného súdu sťažovateľ podal proti odvolaciemu rozsudku najvyššieho súdu č. k. 3 Obo 14/2013-1385 z 28. októbra 2014 dovolanie. Toto zistenie korešponduje s argumentáciou sťažovateľa, ktorý v podanej sťažnosti zdôrazňuje, že postupom všeobecných súdov mu bola vo viacerých konkrétne uvedených ohľadoch odňatá možnosť konať pred súdom. Takýto nedostatok konania môže zakladať prípustnosť dovolania opierajúcu sa o ustanovenie § 237 písm. f) Občianskeho súdneho poriadku.

Vzhľadom na uvedený stav je teraz v právomoci najvyššieho súdu poskytnúť ochranu označeným právam sťažovateľa, a to v rámci dovolacieho konania. Tým je zároveň v súčasnom štádiu konania vylúčená právomoc ústavného súdu.

Berúc do úvahy uvedené skutočnosti, ústavný súd rozhodol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde tak, ako to vyplýva z výroku tohto uznesenia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 10. marca 2015